

ת"פ 16979/05/13 - מדינת ישראל נגד פ' א'

בית משפט השלום בראשון לציון

30 נובמבר 2015

ת"פ 16979-05-13 מדינת ישראל נ' א'

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשם
פ' א'

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד קרפל

הנאשם וב"כ עו"ד אייל שמחוני

גזר דין

הרקע.

כנגד הנאשם ביום 8.5.13 כתב אישום אשר ייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

בדין שהתקיים ביום 13.5.14 הגיעו הצדדים לידי הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה ויורשע בעובדות כתב האישום המתוקן, יופנה לשירות המבחן אשר יבחן בין היתר אפשרות הארכת מאסר מותנה. הצדדים הצהירו כי במידה והתסקיר יהיה חיובי יעתרו במשותף להארכת המאסר על תנאי והתביעה תעתור להטלת קנס והסניגור יעתור לחתימה על התחייבות.

ואכן כתב האישום תוקן, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הורשע, הופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר וביום 20.10.15 טענו הצדדים לעונש.

כאן המקום לפרט המעשים המפורטים בכתב האישום המתוקן אשר הנאשם הודה כי ביצע.

על פי החלק הכללי של כתב האישום, היו הנאשם ו' מ' (להלן: "המתלוננת") בני זוג מזה כ- 9 שנים ולהם שלושה ילדים בני 3.5, 6 ו- 8 שחיים עימם יחדיו. כשלושה שבועות עובר לתקופה הרלבנטית לכתב האישום, חיו בני הזוג בנפרד והמתלוננת וילדיה התגוררו ברחוב ***** ** ב*****.

הנאשם הודה כי ביום 10.2.13 בשעות הצהריים בשעה שאינה ידועה למאשימה, בבית, במהלך ויכוח שהתגלע בין הנאשם למתלוננת, על רקע העובדה שהנאשם החזיר את בנם הקטין מהגן שלא בידיעת המתלוננת נטל הנאשם את מפתחות הדירה ויצא מפתח הבית. בהמשך יצאה המתלוננת בעקבות הנאשם ונטלה ממנו את המפתח, או אז היכה

עמוד 1

הנאשם את המתלוננת במכת אגרוף בפניה וזאת בנוכחות בנם הקטין בן ה- 3.5 וכתוצאה מכך נחבלה המתלוננת בפניה ודם ניגר בסמוך לעינה. בשל צעקותיו של הקטין שנכח במקום חדל הנאשם ממעשיו ונמלט מהמקום או אז נטלה המתלוננת אבן שהיתה במקום והשליכה על ראשו של הנאשם. כתוצאה ממעשיה של המתלוננת נחבל הנאשם ונגרם לו חתך טמפורלי שהצריך טיפול רפואי והדבקתו של החתך בבית חולים.

בגין מעשים אלה הורשע הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין.

תסקירי שירות המבחן.

בעקבות הסדר הטיעון שהוצג, הופנה הנאשם לשירות המבחן והוגשו שני תסקירים. מתוך התסקירים עולה תמונת נסיבות חייו של הנאשם שאינה פשוטה. הנאשם יליד אתיופיה, בן 48 עלה ארצה לפני כ- 16 שנה. מאז עלייתו נקלעו הנאשם ומשפחתו לקשיים כלכליים רבים. הנאשם נישא באתיופיה בהיותו בן 17. עקב קשייה של אשתו להרות, הכיר את המתלוננת ולשניים נולדו שלושה ילדים. מסתבר כי על פי החלטת גורמי הרווחה הועברו הילדים לחזקתו של הנאשם משום קשיים לתפקודה ההורי של המתלוננת. שירות המבחן מצא כי הנאשם שולל בעייתיות בהתנהגותו, וזאת בניגוד להתרשמות שירות המבחן אשר התרשם כי לנאשם דפוסי תקשורת כוחניים והוא מתקשה לשלוט בכעסיו ומתקשה לקחת אחריות על התנהגותו. משום כך לא מצא שירות המבחן לבוא בהמלצה טיפולית או המלצה להארכת המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם, אלא אך המליץ שעונש המאסר ירוצה בעבודות שירות, לאור מצבו המשפחתי והיותו משמורן של שלושת ילדיו הקטנים.

בדיון שנקבע לשמיעת טעונים לעונש, ביום 31.3.15 ביקש בא כוח הנאשם להפנות הנאשם בשנית לשירות המבחן. משנשאל הנאשם אם הוא מסכים לקבל טיפול בשירות המבחן השיב שהוא לא יודע. מכל מקום, אף על פי גישתו זו של הנאשם, ומשום החשש שמא נפלה טעות או אי הבנה והנאשם אינו מבין עד תום מצבו, דחיתי הדיון לקבלת תסקיר משירות המבחן.

התסקיר שהוגש סמוך לפני הדיון שהתקיים לפני ביום 22.6.15 לא היה שונה מקודמו. למעשה חזר שירות המבחן על אותם דברים ועל אותה המלצה. גם זו הפעם צוין כי הנאשם שלל בעייתיות בהתנהגותו כמו גם שלל נזקקות טיפולית. לפיכך גם בתסקיר זה לא בא שירות המבחן בהמלצה להאריך המאסר המותנה אלא הומלץ על מאסר שירות בעבודות שירות.

טיעונים לעונש.

אין צורך להרחיב הדיבור באשר לעתירת התביעה לעונש. נגד הנאשם עומד ותלוי עונש מאסר על תנאי שיש להפעילו לתקופה של 6 חודשים. שירות המבחן לא בא בהמלצה להאריך המאסר על תנאי, מהנימוקים המפורטים בתסקיר

שצוינו לעיל. משום כך, עתרה התביעה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל שיש וירוצה בעבודות שירות. התביעה לא מצאה בסיס להאריך המאסר על תנאי הן משום חומרת מעשה האלימות של הנאשם כמו גם משום התעקשותו להימנע מטיפול בעניין האלימות כפי המלצת שירות המבחן.

בא כוח הנאשם, בבואו לעתור להקל עם הנאשם מיקד דבריו בשניים. באחד, חומרת המעשה שכן לדבריו מדובר בריב בין הנאשם לבין מי שהייתה בת זוגו וממנה נפרד, ובעיקר לכך שהאלימות החלה מצד האישה אשר ניסתה בכוח לקחת מהנאשם את מפתחות הבית, וזה מתוך רצון להתגונן מפניה היכה בה בפניה. בתגובה זרקה האישה על הנאשם אבן, אשר פגעה בראשו וגרמה לו לחתך בראש, ובעקבות פציעתו הובהל הנאשם לבית חולים. רוצה לומר שהנאשם נפגע באופן חמור מאלימות האישה, והנה מצא עצמו נאשם בכתב אישום, ובעקבות כך, עתיד הוא וילדיו הקטנים אשר במשמורתו, להיפגע כלכלית באופן קשה. הנושא השני בטיעוני הסניגור הוא שפגיעה בנאשם בדרך של מאסר גם מאסר בעבודות שירות תביא לפגיעה קשה ביותר לא רק בנאשם אלא בשלושת הילדים הקטנים שהגדול בהם בן 10 כיום. באשר לסירוב הנאשם לקבל טיפול הצביע הסניגור על כך שמשום קשיי הכלכלה והצורך לעבוד בשעות עבודה רבות כדי לפרנס משפחתו, ממילא אינו פנוי לקבלת טיפול המחייב אותו להפסיד משעות עבודתו ומפרנסת משפחתו. משום כך, עתר הסניגור להימנע מהשתת עונש מאסר על הנאשם, אלא להאריך המאסר על תנאי.

דין והכרעה.

בבואי לגזור דינו של הנאשם שלפני התלבטתי רבות. מחד גיסא, מדובר בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, משמע בעבירה חמורה, אשר מדיניות הענישה ברורה והיא החמרה בענישה. מאידך גיסא מדובר באדם שנסיבותיו האישיות ובמיוחד המשפחתיות מורכבות ומיוחדות. הנאשם מגדל את שלושת ילדיו הקטנים, שכן אמם חסרת יכולת הורית לגדלם, ושירותי הרווחה גרמו להוצאתם ממשמורתה והעברת המשמורת לנאשם. אין ספק כי מעשה זה הוא חריג. שכן מדובר בילדים רכים בשנים, שעול גידולם נופל אך ורק על הנאשם. השתת עונש מאסר למשך 6 חודשים לפחות, גם אם ירוצה בעבודות שירות, משמעותו פגיעה קשה עד כדי אנושה בנאשם ובמיוחד במשפחתו ובילדיו הקטנים. ברור הוא שהיעדרות למשך 6 חודשים מעבודתו תגרום לאבדן מקום העבודה ולמעשה לחנק כלכלי למשפחה.

יש לשים אל לב, שהנאשם הופנה פעמיים לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר. במיוחד יש לשים אל לב, שלאחר שהובהר לנאשם, החשיבות של קבלת טיפול בפיקוח שירות המבחן, שיש בו כדי להביא להארכת המאסר על תנאי, וממילא לאי פגיעה כה קשה בו, עדיין מביע הנאשם התנגדות לכך. הנאשם אינו רפה שכל או תפיסת המציאות שלו מעוותת. נשאלת השאלה מדוע כך הוא נוהג? הרי ברור שאין ברצונו להיאסר או לרצות עונש מאסר בעבודות שירות. כמו כן, אני שולל מכל וכל התנהגות מניפולטיבית של הנאשם, אליה רמזה התובעת. שכן, יש ויאמרו כי הנאשם יוצא מהנחה שמידת הרחמים תביא למניעת גזירת עונש מאסר, ולפיכך מצא הנאשם דרך לכפות על בית המשפט עונש קל.

אני סבור כפי שעולה מתוך התסקירים, שהנאשם שולל הדרך הטיפולית שהוצעה לו על ידי שירות המבחן משום סיבה אחת והיא חוסר פניות לכך. הנאשם שקוע כל כולו בעבודה רבה בשעות ארוכות לשם פרנסת המשפחה. אין לנאשם אפשרות להשקיע זמן נוסף בטיפול, המצריך בין היתר השקעת זמן בשיחות קבוצתיות ואישיות, בשעות שהן שעות עבודה. נראה כי הנאשם אינו יכול להרשות לעצמו השקעת זמן זו. נמצא איפה שהנאשם במלכוד שקשה ביותר אם אף

בלתי אפשרי לפתור אותו.

ואני שואל עצמי, האם ראוי כי לנוכח נסיבות אלה, ענישה שתביא לפגיעה כלכלית קשה בין היתר בילדים הקטנים שעול פרנסתם מוטל על הנאשם היא ענישה ראויה? יתירה מזו, עונש מאסר זה יש ויגרור פגיעה קשה ביותר מעבר לפגיעה הכלכלית, שהרי התוצאה העלולה לצאת מכך היא, שכתוצאה מהמצוקה הקשה שתקלע אליה המשפחה, יוצאו הילדים ממשמורת האב, ומשום אי כשרות הורית של אמם, יטופלו על ידי רשויות הרווחה, על כל הכרוך בכך. האם כך יהא זה נכון והולם לעשות? נראה לי שלא.

הנאשם, בן לעדה האתיופית, מצוי במצוקה ובקשיים כלכליים רבים. אין צורך להכביר מילים באשר לקושי הרב שבקליטת בני העדה בארץ לאחר עלייתם. קשיי הקליטה ברורים. בני העדה מגיעים מחברה ומתפיסות חברתיות, אישיות ומשפחתיות שונות לחלוטין מהמצוי והרווח בארץ. משום כך, גם הקשיים הרבים שבמציאת מקומות עבודה ופרנסה. אני סבור שבית המשפט, בהיותו חלק בלתי נפרד מהחברה, חייב לקחת בחשבון שיקולים חברתיים אלה, בעת גזירת הדין, דהיינו: מצוקות חברתיות המיוחדות לחלקים מסוימים בחברה כגון בני העדה האתיופית. לפיכך, נראה לי שחייבים אנו במקרים המתאימים, לחזק נאשמים בני העדה תחת אשר להחלישם. במקרה זה, אין מדובר באדם אשר לו עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות. מדובר בהרשעה קודמת אחת בלבד של הנאשם.

לקשיים חברתיים אלה נוספו קשייו האישיים של הנאשם. בגיל צעיר, בהיותו בן 17 באתיופיה נשא הנאשם אישה. מנישואין אלה לא הרתה האישה. ברצון הנאשם להביא ילדים לעולם, ובהסכמת אישתו, קשר קשר זוגי עם המתלוננת בתיק. מקשר זה, נולדו שלושת ילדי הנאשם. אלא שהסתבר כי הקשר התפרק. ויתירה מזו, הסתבר כי המתלוננת חסרת יכולת וכישורים הוריים, ולפיכך הוצאו הילדים מחזקתה והועברו למשמורת הנאשם.

כפי העולה מהתסקיר, אין המתלוננת חוששת מפני הנאשם. לפי דבריה לשירות המבחן, היה זה מקרה חד פעמי של אלימות כתוצאה מהאירוע שהיה ביניהם.

כאמור התלבטתי ביותר. סופו של דבר שהחלטתי כי בנסיבות הקיימות, ובלי להתעלם מהמלצת שירות המבחן, הנכון לעשות הוא להימנע מגזירת עונש מאסר.

אלה העונשים שאני משית על הנאשם:

אני מורה על הארכת המאסר על תנאי משך 6 חודשים שהושת על הנאשם בתיק פלילי 20250-11-11 על פי גזר דין מיום 18.12.12, למשך שנתיים.

בנסיבותיו האישיות של הנאשם, ואך ורק משום החיוב המשפטי להטיל עונש בגין התיק הנוכחי, אני גוזר על הנאשם קנס מתון ביותר. קנס בסך 200 ש"ח או שבוע מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.1.16.

עותק מגזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

**ניתנה והודעה היום י"ח כסלו תשע"ו,
30/11/2015 במעמד הנוכחים.
אברהם הימן , סגן נשיאה**

הוקלד עלידייפעתמינאי